

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВИ

Капитулација ме затекла у Великим Блокама у Словенији. Дошао сам кући и повезао се са Драгољубом Ђорђевићем, судсишм нриправником, који је тада био секретар Среског комитета КПЈ у Пожепи. Састанке смо одржавали у Пожеги и најчешће смо разговарали о сакупљању оружја и припремама за устанак.

Кад је Драгољуб Ђорђевић ухапшен, ступио сам у везу са Лазаром Обреновићем из Бакионице. У прикупљању оружја и муниције помагали су ми Драгослав Ђокић, Адам Тешић, Мирослав Тешић и Момчило Тешић. Друга имена сам заборавио. Са Драгославом сам претражио Иванову бару и вирове у Скрапежу, одакле смо вадили побациане пушке. Са Адамом сам донео из Крчина два сандука муниције. Један сам закопао и као није предао партизанима, а један је допао у руке четницима.

У партизане сам позван 19. септембра 1941. године. Позвао ме је Лазар Обреновић. Отишао сам у Бојиће у Бакионици на Једну мобу и ту је требало да се нађем са Лазаром. Са мном је пошла већа група из Глумча, Кад омо стигли у Бакионицу, Лазар је са дружином већ био отишао.

Сутрадан сам у Марјановићима у Бакионици нашао Миливоја Радовановића Фарбина с једном групом партизана. Чекали смо до пред ноћ и онда умарширали у Пожегу. Четници, који су до тада држали Пожегу, повукли су се без борбе.

Раопоређен сам у чету Лазара Обреновића, која је боравила у касарни у Јеминокој Стени. Идућег дана дошао сам у Глумач и позвао друге омладинце да се прикључе партизанима. Дошли су Лазар Тешић, Мирослав Тешић и Милован Николић. Мирослав је био три дана и вратио се кући. Лазар Тешић и Милован Николић Шубин (стали су до петог октобра, када су четници напали и заузели Пожегу. Шубин је са једном групом упућен да помогне у одбрани Пожеге. Четници оу га тада заробили и Славо Илић је уопео да га наговори да остане са четницима. Лазар Тешић је неким послом отишао до куће и тамо су га четници ухватили и затворили.

Пошто су четници заузели Пожегу, ми са Јеминоке Стене морали смо да се повучемо. Шестог октобра у зору пошли смо преко Татојевце у правцу Ужица. Преданили смо у Горобиљу,

у дворишту Бјеличића и гред вече кренули. Из Висибаве смо камишшма пребачени у Ужице. Сместили су нас у Соколски дом.

Док смо боравили на Јеминској Стени, неколико пута ишао сам са друговима у Глумач. Једном смо одузели митраљез од Стевана Дробњака. Други пут смо водили безусиешне преговоре са гардијском официром Славком Илићем да пређе у партизане.

У Ужицу сам стражарио испред трезора Народне банке. Зграда је тада припремана за долазак Друга Тита и Врховног штаба, али ја то тада нисам знао. Остао сам у Ужицу 15—20 дана. Непосредни старешина био ми је Миливоје Радовановић Фарбин.

Из Ужица сам дошао кући у Глумач да узмем преобуке и био сам на моби код Радивоја Ђокића, са петокраком звездом на шајкачи. Сутрадан сам пошао у Ужице. У Здравчићима ме је ухватила четничка патрола и спровела у затвор у пожешкој касарни. У затвору сам затекао браћу Страина, Лазара и Миленка Тешића из Глумча, Микоту Штуку и Милана Петроијевића из Пожеге, Адама Мићића из Годовика и многе друге. После неколико дана све су нас иустили и запретили нам да се не смемо удаљавати од својих кућа. Следеће ноћи опколили су четници нашу кућу и мене и Лазара Тешића су поново ухапсили. У групи четника која је вршила то хапшење били су и наши суседи Радосав Тешић, Стеван, Војин, Ђуро и Драгиша Ђокићи...

На један дан пре напада четника на Ужице пуштени омо из затвора. Четници су тиме вероватно хтели да заварају партизане ире напада на Ужице.

Четници су поражени на Трешњици и партизани су их у стопу гонили. У Глумчу се разбуктала бојба. Лазар и ја пошли смо у сусрет партизанима и одједном смо се нашли између две ватре. Морали смо да се склонимо у оближње куће. Побеђени четници морали су да се повуку, а Лазар и ја смо отишли у Пожегу и нашли Фарбина. Распоређени смо у чету којом је командовао Радосав Ковачевић из Добриња. У тој чети био је и Мића Скоковић из Виоибаве, наредник. Држали смо положај према Зољевини, а после смо отишли за Каран и затим у Коејерић. Одатле смо даље гонили четнике према Субјелу.

Тих дана сам се изненада јако разболео и на предлог Лазара Тешића и још неких другова вратио сам ее у Косјерић. Ту ме је прегледао партиза(Ноки лекар и сместио ме у неку собицу. Готово никаквих лешва није било и болест је споро пролазила. Тих дана у Ражани је погинуо Лазар Обреновић. Њега су на једном камину за родно село возили Радомир Тодо»ровић Калабајтер и још један партизан. Тада сам и ја сео с њима и довезао се кући. Ту ме је затекла прва непријатељска офанзива и повлачење наших јединица.

Четници су се вратили са Рудника и одмах ооновали свој преки суд у намери да побију помагаче партизанског покрета. У Глумач је дотерано доета људи из Бакионице, Горње Добриње и

још неких села. У отањском потоку су ископане рупе, у које је требало побијене затрпата. Међутим, тадашњи председник Глумачке општине Милош Николић (њего је на том положају рат затекао) енергично је забранио да неко у Глумчу буде стрељан. То му ое осветило, јер је касније мучки убијен из заседе. Дуго се причало како се не зна ко га је убио, али се најзад дознало да су то учинили четници.

У децембру 1941. године мене и још изван број људи из села четници су жестоко кажњавали. Добили смо по 25 батина.

Из Глумча су у партизанима 1941. године били још и браћа Ратомир и Миливоје Вукићевићи и Милош Савић.

Милан ТЕШИЋ